

Onder De Bomen

Martien van Vliet

Onder de bomen

Vrienden zijn het, bomen
die gesprekken met je voeren
je gedachten laten gaan
als hun bladeren
het licht laten schommelen.

Het zijn je vrienden, bomen.
Hun schaduw leggen ze
als een arm om je heen
als je alleen wilt zijn
en niet alleen wilt zijn.

POEZIEROUTE
WASSENAAR

Fetze Pijlman
1946

Zo nu en dan besluit je om iets te doen zonder te weten waar het op uitdraait. Ik las kortgeleden de bevestiging daarvan in een boek over de Mythes van geluk van Sonja Lyubomirsky. Het is goed is om regelmatig een risico te nemen om spijt over nietsdoen te voorkomen. Spijt wordt tenslotte groter en activiteit is meestal te rationaliseren.

Op 18 maart 2015 las ik in de plaatselijke krant dat een in het leven geroepen Stichting Poëzie-route kunstenaars zocht om gedichten te omlijsten die her en der in ons mooie groene dorp (Wassenaar) uitgezet moesten worden. Omdat me dat intrigeerde besloot ik om via google de gedichten en de plaatsen waar die gedichten geplaatst werden te bekijken.

Van tekst naar beeldtaal

Een aantal sculpturen die de afgelopen jaren zijn gemaakt hebben thema's vanuit boeken die ik las en vanuit de vraag om iets te maken met een belezen achtergrond. Eén gedicht raakte mij direct en ik besloot daarvoor te gaan. Terugkeren was daarna uitgesloten zonder dat ik besepte dat ik daarmee een flink aantal maanden van de straat was.

De eerste gedachte is goed, de tweede beter

De eerste kennismaking met het stichtingsbestuur van de poëzie-route was begin april 2015. De keuze van 1 of meer van de 20 gedichten volgde daar snel op en werd uiteindelijk het gedicht Onder De Bomen van Fetze Pijlman. Het eerste ontwerp was een amorf stuk met een beeldend element en een glasplaat met een gedicht. Het geheel geplaatst op een boomstronk.

Nadere gesprekken en het herlezen van het gedicht leverde een meer open sculptuur op met een voor mij herkenbaar beeld. "Het verbeeld de mens die zijn gedachten mag laten gaan gelijk een boom, die je omarmt als je alleen wilt zijn en niet alleen wilt zijn" Technisch spannende hieraan was dat het glas uit het ontwerp ging steken en nagedacht moest worden over de kwetsbaarheid van het geheel.

Handelen is beter is afwachten

In mei werd het plan in principe goedgekeurd. Begin juni kreeg ik een goed stuk eiken in handen vanuit zaagmolen De Salamander waar ik samen met Jan van de Ploeg vrijwilliger ben. Begin juni kreeg ik van het voltallige bestuur van de stichting een akkoord.

Houtdraaien is een mooie uitlaatklep

In de maand oktober vond ik het hout droog genoeg om met de zaag en draaiklus aan te vangen. Grote cirkels werden er samengesteld met een doorsnede van 50 cm die per 3 aan elkaar werden gelijmd met een goede buitenconstructielijm. Aangezien ik thuis ben met het segmentdraaien leverde dat geen problemen op. De sokkel besloot ik ook extra sterk te maken door schijven kruislings op elkaar te lijmen. Als rvs draadeind had ik eerder besloten om een doorsnede van 10 mm aan te houden.

Begin november besloot ik om na deze start periode even afstand te nemen, nadat ik het graveren van het glas had doorgesproken en getest, zodat ik me kon voorbereiden op een expositie op uitnodiging.

Doorpakken

In maart pakte ik de draad weer op met een aantal aanpassingen aan de sculptuur. De huftebestendigheid van het geheel deed me besluiten om het staalwerk zwaarder uit te voeren naar draadeinden met een doorsnede van 16 mm, een omranding van het geheel van een harde houtsoort en het ontwerpen van een

overkapping en fundering om het geheel tijdens de vuurwerkperiode te beschermen. Het was goed om afstand genomen te hebben en door overleg te hebben over twijfels.

De maanden april en mei heb ik onafgebroken aan de vervolmaking van de sculptuur, omranding en bekisting voor de sokkel gewerkt. Gelukkig heb ik een grote werkplaats om dat uit te voeren. De sculptuur werd intussen laag voor laag afgewerkt met epoxy en een uv filter. Nadat ik ook besloten had de 500 kg zware sokkel in mijn werkplaats te storten en van daaruit naar de bouwplaats te vervoeren besloot ik dat toch op locatie te doen. Dit bleek uiteindelijk de beste optie. Door het prefabwerk, de wapening was al bevestigd in de bekisting en alles was pasgemaakt, werd in 2 dagen gegraven, gestort, ontkist en de gehele afwerking uitgevoerd. Als sluitstuk werd het glas gemonteerd en het signeerplaatje aangebracht.

Op 8 juni werd de sculptuur onthuld in een heel relaxte sfeer en was ik een ervaring rijker. Wie nog eens inhoudelijk de totstandkoming wil bekijken bekijk dan een overzicht die is bijgehouden op mijn site <http://houtdraaien.weebly.com/projecten.html>

